

La Comédiathèque

Karantén

Jean-Pierre Martinez

comediathèque.net

Ez a szöveg ingyenesen elérhető olvasásra. Ugyanakkor bármilyen nyilvános előadás előtt – akár professzionális, akár amatőr társulatok által – engedélyt kell kérni a szerzőtől. Jean-Pierre Martinez elérhetősége és az egyik művének előadására vonatkozó engedélykérés:

<https://comediatheque.net>

Karantén

Jean-Pierre Martinez

Négy idegen, akik sosem találkoztak korábban, akaratuk ellenére karanténba kerülnek, egy látszólag elhagyatott színházban. Egy képzeletbeli üvegfal mögül emberek (a nézők) figyelik őket. A feltételezett betegek kérdéseket tesznek fel maguknak: Milyen vírussal fertőződhetek meg? Milyen veszély fenyegeti őket? Mikor és hogyan ér véget ez az egész? Lassan világossá válik, hogy ez a zárt térben játszódó történet egy közeli jövőben zajlik, ahol Nagy Testvér az úr, és hogy ennek a karanténnak az oka talán nem is kizárólag orvosi természetű.

Szereplők

Dom

Pat

Max

Sam/Kim

Megjegyzés: A szereplők neme nem meghatározó, és az androgün, egyenruhaszerű megjelenés valamennyi karakter jellemzője lesz. A színészek a darab során akár szerepet is cserélhetnek, mivel minden szerepet a jelmez szimbolizál (kék, rózsaszín vagy zöld betegköpeny, fehér ápolói köpeny, fekete Mao-stílusú öltözet). Ebben a verzióban Dom és Max férfiak, míg Pat és Sam/Kim nők lesznek.

1. Felvonás

A színpad üresen is hagyható, kivéve egy vagy két szék. Dom bizonytalan léptekkel érkezik. Azon a fajta kórházi köpenyen (kék, rózsaszín vagy zöld) van, amit a betegek viselnek. Kíváncsian körülnéz, majd döbbenet fedezi fel a nézőket. Lassan közelebb lép, és aggodalmasan vizsgálja őket. Pat, hasonló öltözékben, mögötte érkezik.

Pat – Jó napot!

Dom meglepetten összerezzen, megfordul, és meglátja Patet.

Dom – Rám ijesztett...

Pat – Bocsánat... Szóval maga is...?

Dom – Igen...

Kínos pillanat.

Pat – Már találkoztunk, nem igaz?

Dom – Szerintem ugyanabban a vagonban ültünk.

Pat – A 13-as kocsit, igaz? Nem tudom, van-e köze ehhez...

Dom – Köze? A 13-as számhoz, úgy érte?

Pat – Ahhoz, hogy itt vagyunk mindketten. Mert egy kocsiban ültünk...

Dom – Nem tudom. Őszintén szólva azt sem tudom, miért vagyunk itt.

Pat – Én sem. Semmit nem értek az egészből. Amikor leszálltam a vonatról, két ügynök megkért, hogy kövessem őket...

Dom – Biztos benne, hogy rendőrök voltak?

Pat – Azt hiszem, igen... Maszkot viseltek. Mármint nem olyan maszkot... Olyat, mint a kórházban, tudja. Betettek egy mentőautóba, és...

Dom – Mentőautóba, biztos ebben? Mert ha rendőrök voltak...

Pat – Mondjuk inkább, hogy egy furgonba.

Dom – Egy orvosi rendőrfurgonba.

Pat – Pontosan... Idehoztak, és azt mondták, várjak. És magával mi történt?

Dom – Ugyanez... Szóval magának sem mondtak semmit.

Pat – Azt mondták, várjak.

Dom – És... semmi mást nem hallott?

Pat – Nem... *(Kis szünet)* Azt hiszem, elhangzott a karantén szó.

Dom – Tényleg...?

Pat – Maga is hallotta ezt?

Dom – Nem igazán...

Pat – De ez a legvalószínűbb, nem?

Dom – Karantén, igen... Mi más lehetne?

Pat – Ez megmagyarázná a maszkokat.

Dom – Igen... És most mit csináljunk?

Pat – Várunk. Ezt mondták, nem? Azt mondták, várjunk.

Kis szünet.

Dom – Egy karantén... Ha tényleg negyven napig tart... Remélem, előtte kapunk valami magyarázatot.

Pat – Azt mondják, karantén, de... nem feltétlenül ilyen hosszú. Ez a betegségtől függ.

Dom – Maga szerint ez valami betegség?

Pat – Mi más lenne? Ha karanténba tesznek...

Dom – Igen... Valami vírus lehet.

Pat – Gondolom, nagyon fertőző.

Dom – Igen... biztosan.

Pat – Én nem érzek semmi tünetet, maga?

Dom – Nem, én sem.

Pat – Persze... Ez nem jelenti azt, hogy nem vagyunk betegek. Az inkubációs időtől függ.

Dom – Maga orvos?

Pat – Rendszergazda.

Dom – Rendszergazda?

Pat – Régen úgy hívták, hogy informatikus, azt hiszem.

Dom – Értem... Szóval, a vírusokhoz ért.

Pat – Leginkább három gyerekem van... És maga?

Dom – Nekem nincsenek gyerekeim.

Pat – Nem, úgy értem... Maga sem orvos.

Dom – Oktató vagyok.

Pat – Oktató...

Dom – Régen azt mondták, hogy tanár. Holnap talán azt mondják majd... idomár.

Pat – Értem...

Dom – Tényleg? És mit ért?

Pat – Nem, úgy értem... Ön még nálam is kevesebbet tud a vírusokról...

Kis szünet.

Dom – Szóval az inkubációs idő a vírustól függ?

Pat – Pontosan... Néha a fertőzés után egy héttel jelentkeznek az első tünetek. Néha kevesebb idő múlva, néha több idővel.

Dom – Ahhoz képest, hogy nem orvos, sokat tud a járványok terjedéséről...

Pat – Már mondtam, van három gyerekem. Ha az egyik megbetegszik, ritkán fordul elő, hogy a másik kettő néhány napon belül ne kapná el.

Dom – De mi nem vagyunk betegek!

Pat – Talán már fertőzőek vagyunk, jóval azelőtt, hogy magunkon éreznénk a tüneteket.

Dom – Igen... Ha valóban hordozzuk a vírust.

Pat – Ezért lehetünk karanténban... De biztosan elmagyarázzák majd nekünk az egészet.

Dom – Igen, biztosan...

Max lép be, ugyanolyan öltözékben, mint ők.

Dom – Ah... Minél több bolond van...

Pat – Minél több bolond van?

Dom – Ez egy régi mondás volt... Minél több bolond... Nem, semmi.

Pat – Talán ez az úr többet tud majd mondani.

Max, láthatóan zavarodottan, közelebb lép a közönséghez.

Dom – Nem fogadnék rá. Nem tűnik túl megbízhatónak.

Pat – Jó napot.

Max – Á, jó napot... Én... Én is most érkeztem...

Dom – Honnan tudja, hogy mi most érkezünk?

Max – Tessék?

Dom – Azt mondta: én is most érkeztem. Honnan tudja, hogy mi most érkezünk? Lehet, hogy már hetek óta itt vagyunk.

Max – Maga már hetek óta itt van?

Pat – Mi is most érkeztünk.

Max – Á, akkor mint én... Ezt mondtam.

Pat – Igen...

Max – És... tudják, miért vagyunk itt?

Dom – Reméltük, hogy maga mondja el nekünk...

Max – Nem tudom... A vonatról leszállva elkaptak, minden magyarázat nélkül. Nincs nekem erre időm.

Pat – Nekem sincs... Otthon vár a három gyerekem. Nem is beszélve a férjemről. És maga?

Max – Nem vagyok házas. Csak egy rövid kiruccanást tettem délre, hogy meglátogassam anyámat a kórházban.

Dom – Ő is beteg?

Max – Eltörte a combnyakát.

Pat – Ez legalább nem fertőző...

Max – Igen, de ki fog engem kifizetni? Két munkám van, amit be kell fejeznem a hét végéig...

Pat – Talán kapunk kártérítést. Maga kézműves?

Max – Vívezetőszerelő vagyok.

Dom – És ha keres az ember egyet, sosem talál...

Max – Tessék?

Dom – Nem, semmi...

Pat – Vívezetőszerelő... Hallottam már ezt a szót, de már nem emlékszem, pontosan mit jelent.

Dom – Most azt mondják: szerelő.

Pat – Á, igen...

Dom – Az úr egy specializált szerelő. Csöveket, vezetékeket, csapokat javít... Vívezetőszerelő, ahogy régen mondták.

Max – Így van.

Dom – Szóval maga sem tudja, miért zártak be minket ide?

Pat – Úgy gondolja, hogy be vagyunk zárva?

Dom – Bezárva vagy sem, ha karanténban vagyunk, akkor nem hagyhatjuk el a helyet, igaz?

Max – Szóval szerinted karanténban vagyunk?

Dom – A hölgy szerint, aki nagy szakértő, vírus hordozói vagyunk, és fertőzőek. Ezért helyeztek minket elszigetelésbe.

Max – Egy vírus? Milyen vírus?

Pat – Valószínűleg egy ismeretlen vírus. Ha ismert lenne, már lenne rá vakcina, és nem raktak volna minket karanténba.

Max – Rendben... De miért pont minket? Tudjátok?

Pat – Valószínűleg anélkül érintkeztünk egy beteggel, hogy észrevettük volna... Azt mondta, hogy meglátogatta az édesanyját a kórházban?

Max – Egy törés miatt!

Pat – Igen... De a kórházak tele vannak vírusokkal, nem? Ez köztudott...

Max – Most már ez is az én hibám lesz, ugye...

Dom – Nyugi, öregem. Senki sem hibáztatja magát.

Pat – És ha hetekig itt kell maradnunk, jobb, ha összetartunk.

Max – Szerinted hetekig itt tartanak minket?

Pat – Nem tudjuk. Egyelőre semmit sem tudunk.

Kis szünet.

Max – És maga hogy van?

Pat – Megvagyok... Jobban örültem volna, ha hazamehetek a férjemhez és a gyerekeimhez, de hát...

Max – Nem, nem erre gondoltam. Úgy értem... Érzi úgy, hogy beteg lenne?

Pat (*sértetten*) – Egyelőre nem.

Max – És maga?

Dom – Én is jól vagyok. De... köszönöm, hogy aggódik az egészségemért.

Max – Én is... Én teljesen egészséges vagyok.

Dom – Az nagyszerű... Örülünk magának.

Max újra körülnéz.

Max – Tudjátok, pontosan hol vagyunk?

Dom – Nem... Semmit sem láttunk abból a halottszállító furgonból, amivel idehoztak. Az ablakokat sötétítették.

Max – Halottszállító furgon? Ebben biztos?

Dom – Ezt mondtam? Nem, úgy értem, egészségügyi furgon, természetesen.

Pat – Alig egy negyed órát utaztunk. Nem lehetünk messze az állomástól.

Max – Ja... de ez nem egy kórház.

Pat – Nem... De egyelőre nem vagyunk betegek.

Max – Ez furcsa... Mi ez a hely...? *(Körbejárja a színpadot, majd hirtelen megáll, mikor meglátja a nézőket.)* És ezek meg kicsodák?

Pat – Ezek? Kik?

Max *(a közönségre mutatva)* – Ezek!

Pat közelebb lép, hunyorogva nézi a közönséget.

Pat – Nem látok semmit... Ezek a fények... Vakítanak...

Max – Ott! Azok az emberek, akik minket figyelnek!

Pat *(észreveszi a közönséget)* – Nem... De mi ez...? *(Domhoz fordulva)* Maga látta?

Dom – Igen... Ez volt az első dolog, amit megláttam, amikor beléptem.

Pat – Mondhatta volna!

Dom – Mit?

Pat – Hogy figyelnek minket! Hogy hallgatnak minket!

Dom – Kiment a fejemből... Mit változtatott volna? Nem csináltunk semmi rosszat, igaz? És nem is mondtunk semmi rosszat...

Pat – Remélem...

Max – Én nem mondtam semmit.

Pat – Ez egy rémálom...

Max – Szerintetek hallanak minket?

Dom – Szerintem azért vannak itt.

Max – Hogy hallgassanak minket?

Pat – Hogy megfigyeljenek minket, legalábbis. Mivel megfigyelés alatt állunk. Hogy lássák, hogyan alakul a betegség...

Max – Ez érdekes. Mi nem halljuk őket.

Dom – Talán azért, mert nem mondanak semmit.

Pat – Vagy mert egy üvegfal mögött vannak.

Max – Egy üvegfal?

Pat – Mint egy kihallgató szobában, tudják... (*Hunyorog a reflektorok vakító fényében*) És ezekkel a fényekkel, amiket az arcunkba világítanak...

Dom – Még soha nem voltam kihallgató szobában. Legalábbis eddig.

Pat – De igen, tudja jól. Amikor a jó oldalon áll az ember, láthatja az embereket, miközben azok nem látják őt.

Max – Embereket?

Pat – A gyanúsítottakat!

Max – Igen, de itt látjuk őket.

Dom – Egy dologban biztos vagyok: ha valaha kihallgató szobában találok magam, biztosan nem a jó oldalon leszek.

Max – A jó oldal? Szerinted az melyik?

Dom – Az üveg jó oldala! Az, ahonnan látni lehet, de nem látnak minket...

Max – Szóval szerinted őket fogják kihallgatni... és mi azért vagyunk itt, hogy figyeljük őket.

Pat – Igaza van, ennek semmi értelme. Nem vagyunk rendőrök...

Dom – Ha maga mondja...

Pat – Tessék?

Dom – Csak úgy tűnik, elég jól ismeri a kihallgató szobákat is...

Pat – Mit akar ezzel mondani?

Dom – Nem tudom... Maga szinte mindent tud a vírusokról... És azt is tudja, hogy néz ki egy kihallgató szoba. Nem lehet, hogy magát küldték?

Pat – Ők? Nem értem...

Max – Maga lehet, hogy egy beépített ügynök. Szerintem ezt próbálja ez az úr sugallni. Egy kém, ha úgy jobban tetszik...

Pat – Szerintem inkább mind kezdünk megőrülni. Ezek az emberek valószínűleg orvosok. Azért vannak itt, hogy megfigyeljék, hogyan alakul a betegségünk, anélkül, hogy megfertőződnének.

Max – Csak tegyünk úgy, mintha itt sem lennének.

Dom – Pontosan. Tegyünk úgy, mintha mi sem történt volna. Mintha nem lennénk kísérleti alanyok egy laborban, akiket éjjel-nappal figyel száz szakember, hogy lássák, mennyi idő alatt halunk meg, és hogyan...

Sam, ugyanolyan öltözékben, mint ők, belép mögéjük.

Sam – Jó napot...

Pat – Talán a hölgy tud nekünk segíteni... Jó napot, hölgyem, ön orvos?

Sam – Tájékoztató vagyok.

Pat – Tájékoztató?

Dom – Régen úgy hívták, újságíró, azt hiszem.

Max – Á... Szóval maga olyan, mint mi.

Sam – Ti is tájékoztatók vagytok?

Max – Nem... Úgy értem, maga olyan, mint mi... Maga sem tudja, miért hoztak ide minket.

Sam – Sajnálom, fogalmam sincs. Egyszerűen csak leszálltam a vonatról...

Dom – Igen, jó, ezt már tudjuk...

Sam – Csak válaszolok magának... Ha tudja, miért kérdezi?

Max – De semmit sem tudunk, épp most mondtuk el!

Sam – Nem kell rögtön idegeskedni.

Max – Bocsánat, igaza van.

Sam – Szóval, leszálltam a vonatról, és... rendőrök hoztak ide. Semmilyen más információm nincs. Fogalmam sincs, miért állítottak meg minket.

Dom – Mondták magának, hogy ez egy letartóztatás?

Sam – Nem, nem kifejezetten, de...

Pat – Én inkább karantént hallottam. Legalábbis én ezt értettem.

Sam – Talán a korára céloztak...

Dom – Hát ezzel sokra mentünk...

Sam – Ha őrizetbe vettek minket, biztos jó okuk volt rá.

Dom – Ja, mert most már őrizetben vagyunk, igaz?

Sam – Bocsánat... Úgy értem, megfigyelés alatt...

Pat lehalkítja a hangját, miközben finoman a közönségre mutat.

Pat – Szóval maga sem tudja, kik ezek az emberek, akik minket figyelnek...

Sam észreveszi a közönséget, de nem mutat semmi meglepetést.

Sam – Nem...

Max – Szóval maga is azon a vonaton utazott?

Sam – 13-as kocsí. 40-es ülés. És maga?

Pat – 42.

Max – 41.

Dom – 43.

Sam – Akkor egymás mellett ültünk.

Pat – Vagy egymással szemben.

Sam – Ez megmagyarázhatja, hogy ugyanattól a személytől fertőzöttünk meg... De kitől?

Gyanakvó pillantást vet a többiekre. Általános tanácstalanság.

Pat – Ezekben a ruhákban úgy nézünk ki, mint akik egy elmeógyógyintézetben vannak...

Max – De az örültség nem fertőző... Vagy igen?

Sam – Azért kerüljük el a testi kontaktust.

Dom – Mert azt tervezte, hogy...

Pat – És próbáljunk meg nem köhögni. Vagy ha mégis, tegyük a kezünket a szánk elé.

Dom – Akkor miért nem kaptunk maszkot? Ha fertőzőek vagyunk.

Pat – Valószínűleg úgy gondolják, hogy egymás között már nincs értelme. Ha már mindannyian megfertőződünk...

Sam – Megfertőződünk?

Pat – Bocsánat, úgy értem, meg vagyunk fertőzve.

Max – Ebben az esetben teljesen felesleges a kezünket a szánk elé tenni köhögéskor.

Dom – És akkor meg is érinthetjük egymást, nem?

Sam – Legalább mutatkozzunk be előtte. *(Dom felé nyújtja a kezét)* Sam.

Egy kis habozás után Dom kezét ráz Sammel.

Dom – Dom.

Ugyanez történik a másik kettővel.

Pat – Pat.

Max – Max.

Kissé félve mind kezét fognak. Hirtelen hangszóró zúgása hallatszik, majd megszólal egy gépi hang.

Hang – Jó napot mindenkinek. Hallanak minket?

Rövid csend.

Sam – Igen, tisztán halljuk.

Dom – Vagyis mondjuk négyes szinten.

Hang – Először is szeretnénk elnézést kérni minden kellemetlenségért, amit sajnós elkerülhetetlenné tett a válsághelyzet, amivel mindannyian szembenézünk. Kénytelenek voltunk sürgősen intézkedni. Nem volt időnk arra, hogy pontosan elmagyarázzuk önöknek az itt tartózkodásuk okát... vagyis a visszatartásuk okát ebben az elszigetelő helyiségben, hogy elkerüljük a külvilággal való bármilyen érintkezést...

Pat – És most már megtudhatjuk, hogy pontosan milyen egészségügyi válságról van szó?

Hang – Ezt egy hangszórón keresztül kissé nehéz elmagyarázni. De ne aggódjanak. Hamarosan személyesen is találkozunk. Addig is gondoskodunk róla, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt. Az előtérben található egy hűtőszekrény és jól feltöltött szekrények, amelyekből étkezhetnek. Van továbbá egy ajtó, amely egy folyosóra nyílik, ahonnan szobák nyílnak, mindegyik saját fürdőszobával és minibárral felszerelve. Ez elég egyszerű, de meglátják, minden szükséges megvan...

Dom – Minden szükséges?

Hang – Még egy csocsóasztal is van.

Max – És meg tudják mondani, meddig fog ez tartani?

Pat – A férjem és a gyerekeim várnak otthon. Vagyis főleg a gyerekeim...

Hang – Nyugodjanak meg. Családtagjaik, munkáltatóik vagy ügyfeleik értesítve lettek. Kellemes itt-tartózkodást kívánunk, és hamarosan találkozunk.

A hangszóró újra zúgni kezd, majd elhallgat.

Pat – Kellemes itt-tartózkodást?

Dom – Ennyi... Ez az egész... Nincs más dolgunk, mint befogni a szánkat és várni...

Sam – Ez örület...

Általános döbbenet.

Pat – Felhívom a férjemet. Legalább hogy értesítem. *(Előveszi a telefonját.)* Kint talán több információjuk van... *(Megnyom egy gombot, és az arca megdermed.)* Nincs térerőm... És maguknak?

Dom előveszi a telefonját.

Dom – Nekem sincs.

Sam – Valószínűleg zavarót használnak.

Max – De miért?

Újabb tanácstalan csend.

Pat – Szóval tényleg el vagyunk vágva a világtól...

Dom – Mit csináljunk?

Sam – Mit akar, mit csináljunk?

Kis szünet.

Max – Együnk valamit.

Dom – Tessék?

Max – Megmondták, hol van a kaja.

Dom – Szóval itt tartanak minket bezárva, úgy, hogy még azt sem tudjuk, miért, nincs semmi lehetőségünk kapcsolatba lépni a külvilággal, és magának csak az evés jár a fejében...

Max – Van jobb ötlete?

Dom – Nincs...

Max – Akkor azt csinál, amit akar, de én farkaséhes vagyok...

Kimegy. A másik három egymásra néz.

Sam – Az igaz, hogy én is kicsit éhes vagyok...

Kimegy.

Dom – Mit gondol?

Pat – Végül is... mit érnének azzal, ha éhen halnánk?

Ő is kimegy. Egy kis habozás után Dom követi.

Sötét.

2. Felvonás

A fények visszatérnek a színpadra. Dom és Pat idegesen fel-alá járkálnak, mint ketrecbe zárt oroszlánok. Max közömbös arccal figyeli őket, miközben egy szelet pizzát eszik.

Pat – Nem négyen voltunk korábban?

Dom – De igen...

Pat – A negyedik eltűnt...

Dom – Hogy is hívták?

Max – Kim.

Pat – Kim?

Dom – Sam, azt hiszem.

Max – Sam, igen...

Dom – Mit csinálhattak vele?

Max – Talán elengedték.

Pat – Elengedték? És minket miért nem?

Dom – Vagy... meghalt.

Pat – Meghalt? Úgy érti... a betegségben?

Dom – Nem tudom. *(Maxhoz fordul)* Maga mit gondol?

Max – Lehet, hogy meghalt.

Pat – Legalább az étvágyát nem vette el...

Kis szünet.

Dom – Mióta vagyunk itt?

Pat – Egy hete, nem?

Max – Pontosan hét napja.

Pat – Igen, ezt mondtam... Egy hét. Kezdek megőrülni.

Dom – Én is.

Pat – Örültek még nem vagyunk, de be vagyunk zárva, az biztos.

Max – Amúgy is azt mondták, maradjunk itt.

Dom – Azt mondták? Kik mondták?

Max – A Hatóság. Már mint az egészségügyi hatóságok. Mondták a hangszóróban. Nem hallotta?

Pat – Csak egy névtelen hang a hangszóróban...

Dom – Igaz, honnan tudhatnánk bármit is? Lehet, hogy elraboltak minket...

Max – Rendőrök?

Pat – Lehet, hogy árendőrök voltak. Maszkban voltak...

Max – Miért raboltak volna el minket?

Dom – Hogy váltságdíjat követeljenek a családuktól? Nekem nincs családom... Gondolom, maguk sem milliárdosok.

Pat – Nekem csak egy lakásom van, ami valójában a bank tulajdona, amíg vissza nem fizetem az ötvenéves hitelemet. Nem hiszem, hogy a bankom kifizetné értem a váltságdíjat... csak azért, hogy tovább törlesszem a hitelemet.

Dom – És amúgy sem kért még senki váltságdíjat.

Max – Legalábbis tudtommal nem.

Dom – A fogvatartóink valószínűleg rájöttek, hogy nem vagyunk jó célpontok, és leléptek. Elfelejtettek elengedni minket...

Pat – Vagy túsok vagyunk. A túszejtések gyakran nagyon hosszúak. Évekig is eltarthatnak.

Max – Túszejtés?

Pat – Miért ne? Vannak követeléseik, és azzal fenyegetőznek, hogy megölnék minket, ha a hatóságok nem adják meg, amit akarnak.

Max – Ebben az esetben rosszul állunk.

Dom – Mi?

Max – Nem, úgy értem... rosszul állunk. Már rég nem engednek a hatóságok a terroristák zsarolásának. Még akkor sem, ha a túsok élete veszélyben van.

Kis szünet.

Pat – Szerintem kezdünk képzelődni... Nem, ez csak egy egyszerű karantén, semmi több.

Dom – Maga szerint?

Pat – Én ezt szeretném hinni, legalábbis. Hogy ne örüljek meg...

Max – Igaza van. Nem szabad mindent feketének látni.

Pat – A lényeg, hogy senki sem beteg... Ha ez tényleg egy karantén, előbb-utóbb kiengednek minket...

Max – Vajon milyen baj miatt fertőződhattünk volna meg?

Dom – Érdekes... Azt mondta, hogy milyen baj, és nem azt, hogy milyen betegség.

Pat – Mégis mi más fertőzhetne meg minket, ha nem egy betegség?

Max – Nem tudom... Csak úgy mondtam... Maga mit gondol erről?

Dom – Semmit. Nem gondolok semmit. És ha gondolnék is valamit, nem magának mondanám el.

Pat a nézők felé fordul.

Pat – És ők még mindig itt vannak...

Max – Talán ők sem tudnak lelépni.

Pat – Őket is túsul tartanák, mint minket?

Dom – Ha szabadon elmehetnének, igazán kíváncsi vagyok, miért nem tették már meg.

Max – Igen... Mert nem igazán történik itt semmi izgalmas.

Pat – Olyan ez, mint egy valóságshow. Még mi is meg fogjuk unni...

A doktor Kim lép be mögéjük. Ugyanaz a színésznő alakítja, aki korábban Sam szerepében volt. Mao-stílusú fekete kosztümöt visel, és tévés műsorvezetőre emlékeztető mosollyal köszönti őket.

Kim – Kedves barátaim, jó napot kívánok!

A három másik meglepetten fordul hátra.

Pat – Nincs rajta ugyanaz a köpeny, mint rajtunk. Biztosan orvos.

Dom – Furcsa, ismerős az arca...

Pat – Nekem is olyan érzésem van, mintha már láttam volna.

Max – Talán elmondja, mit keresünk itt...

Dom – Végre!

Pat – Jó napot, doktor úr. Szóval most már elengednek minket?

Kim – Még nem teljesen...

Dom – Először is mondja meg, kicsoda maga, és miért vagyunk itt.

Kim – Én vagyok... az önök reformátora.

Pat – Reformátor?

Kim – Azért vagyok itt, hogy helyrehozzam önöket.

Pat – Régen ezt inkvizítornak hívták.

Dom – És holnap már megváltónak fogják hívni.

Pat – De maga orvos?

Kim – Mindenesetre doktor vagyok... Dr. Kim. És azért vagyok itt, hogy meggyógyítsam önöket.

Dom – Meggyógyítani minket?

Kim – Mondjuk úgy, hogy visszaterelni önöket a helyes útra. A gyógyulás útjára...

Pat – És hogyan tervezi ezt megvalósítani?

Kim – Az önök újraformázásával. Ha ez még lehetséges...

Pat – Szóval nincs vakcina.

Max – Ez igazán megnyugtató...

Pat – De végül is... miért tartanak itt minket? Itt az ideje, hogy elmondják.

Kim – Kapcsolatba kerültek valakivel, aki veszélyes.

Max – Úgy érti... valakivel, aki egy veszélyes vírus hordozója?

Kim – Igen, bizonyos értelemben. Várjuk, hogy kiderüljön, önök is megfertőződtek-e...

Dom – De semmilyen kezelést nem kaptunk!

Kim – Nem létezik kezelés.

Dom – Úgy érti, orvosi értelemben vett kezelés?

Pat – De hiszen nincsenek tüneteink!

Kim – Ez egy olyan kór, amelynek nagyon hosszú lehet az inkubációs ideje.

Dom – És ha tényleg megfertőződünk ezzel a vírussal, mit fognak tenni velünk?

Kim – Erre vonatkozóan várjuk az utasításokat.

Dom – Olyan érzésem van, mintha egy robothoz beszélnék, amelynek a merevlemeze kissé karcos. Biztos benne, hogy nem maga fertőződött meg egy vírussal?

Pat – Az biztos, hogy már egy hete itt vagyunk bezárva, bármiféle kapcsolat nélkül a családukkal...

Dom – Még telefonon sem!

Pat – A hálózat le van zárva. A vírusok nem terjednek telefonon, igaz?

Kim – Ez attól függ, melyik vírusról van szó...

Pat a közönség felé mutat.

Pat – És kik ezek az emberek, akik minket figyelnek?

Kim – Ők is kísérleti alanyok.

Pat – Ők is? Szóval mi tényleg kísérleti alanyok vagyunk.

Kim – Szeretnénk látni, hogyan reagálnak hosszabb távú érintkezés után olyan személyekkel, akik súlyosan érintettek... mint önök.

Dom – De semmilyen kapcsolatunk nincs velük!

Kim – Igen. De ők hallják önöket. És látják is.

Max – Úgy érzem magam, mint egy hörcsög egy laboratóriumban.

Pat – Ha legalább lenne egy futókerekünk, hogy mozoghassunk egy kicsit.

Kim – Ez nem játék, higgye el.

Pat – De végül is, mi ez a vírus pontosan?

Kim – Valójában... nem pontosan vírus.

Max – Akkor mi?

Kim – Inkább valami olyasmi, ami hallás útján, vagy látás útján, esetleg mindkettőn keresztül terjed. Valamilyen utánczás révén.

Dom – Hát ez máris sokkal világosabb...

Kim – Valaki a 13-as kocsiban önök előtt nem megfelelő, deviáns, és ezáltal veszélyes viselkedést tanúsított.

Pat – Milyen jellegű viselkedést?

Kim – Tényleg nem emlékeznek?

Pat – Nem.

Kim – Egyikük sem?

Dom – Nem.

Kim – Majd meglátjuk. Pontosán azért helyeztük önöket karanténba, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy nem fertőzőek.

Pat – Fertőzőek? De hiszen azt mondja, hogy nem víusról van szó!

Kim – Hogy önök nem kísérletezzenek megismételni ezt a veszélyes eltérést. Hogy másokat ne fertőzzenek meg vele.

Pat – És meddig tartanak még itt minket, amíg biztosak nem lesznek abban, hogy nem vagyunk... fertőzőek?

Kim – Erre vonatkozóan várjuk az utasításokat. Addig is próbáljanak emlékezni.

Max – Emlékezni mire?

Kim – Arra, amit láttak és hallottak abban a 13-as kocsiban. Hagyom, hogy még egy kicsit gondolkodjanak rajta...

Pat – De hát...

Kim – Mára ennyi. Kedves barátaim, hamarosan újra találkozunk. Addig is, ha bármire szükségük van, ne habozzanak jelezni.

Pat – Jelezni? Hogyan? Itt vagyunk bezárva, semmilyen kapcsolatunk nincs a külvilággal! Még a szobaszervizzel sem...

Kim – Ne aggódjanak... Kérjenek, és megkapják. Keressenek, és találnak...

Dom – Kopogjanak, és megnyitattik?

Kim távozik.

Pat – Emlékezni...

Max – Maga emlékszik valamire?

Dom – Nem... És maga?

Pat – Én sem...

Dom – És ha emlékeznénk is valamire, úgysem mondanánk el senkinek, nem igaz?

Max – Miért ne?

Pat (*a közönség felé mutat*) – Emlékeztetem, hogy hallgatnak minket...

Dom – Az biztos, hogy ezt nem fogjuk elfelejteni.

Max – Az, hogy tudjuk, hogy figyelnek minket... talán segít elkerülni a deviáns viselkedést, nem?

Dom – Mi az, hogy deviáns viselkedés?

Pat – Deviáns mihez képest?

Max – Ez... Nem tudjuk...

Pat – Már nem tudjuk.

Dom – Biztosan tudtuk egyszer... de elfelejtettük.

Kis szünet.

Max – Ettől az egésztől megéheztem. Maguk nem?

Max kimegy.

Pat – Ő tényleg csak az evésre tud gondolni.

Dom – Azon tűnődöm, vajon ez az idióta nem azért van-e itt, hogy minket figyeljen.

Pat – Már így is figyelnek minket, nem?

Dom – Mondjuk úgy, hogy belülről figyeljen minket.

Pat – Egy kém? Akárki lehet közülünk.

Dom – Igen... Miért ne én?

Pat – Nem hiszem, hogy maga közéjük tartozna.

Dom – Lehet, hogy maga a kém. És próbál kiszedni belőlem valamit.

Pat – Ebben az esetben nem túl sikeres. Maga nem mond semmit.

Dom – Csak óvatos vagyok, ennyi az egész...

Pat – Akkor majd én beszélek.

Dom – Ahogy gondolja.

Pat – Azt mondtam, hogy nem emlékszem semmire, de... ez nem teljesen igaz.

Dom – Tényleg?

Pat – Emlékszem valamire.

Dom – Hallgatom... (*A közönségre mutatva*) Mindannyian hallgatjuk...

Pat – Emlékszem arra a párra, akik mellettünk ültek a vonaton.

Dom – Tényleg...?

Pat – A férfi elkezdett mesélni egy történetet a nőnek.

Dom – Egy történetet?

Pat – Egy örült történetet.

Dom – Kíváncsi lennék rá.

Pat – Egy bolond talál egy tükröt. Belenéz, meglátja az arcát, és felkiált: „Ez a hülye fickó ismerős nekem...” A másik kezébe veszi a tükröt, belenéz, és így válaszol: „Hát persze, ez a hülye én vagyok!”

Dom – És maga szerint ez egy örült történet?

Pat – Mindenesetre csak egy bolond mondhat el egy ilyen értelmetlen történetet. Hiszen ezt tanították nekünk, nem igaz?

Dom – Igen...

Pat – És ezt a történetet maga már ismerte, mielőtt elmeséltem volna...

Dom – Talán.

Pat – Hallotta, akárcsak én, abban a kocsiban.

Dom – Tegyük fel, hogy igen. És aztán?

Pat – A nő arca grimaszossá vált... Az egész teste rángatózni kezdett. Kinyitotta a száját, és valami szaggatott kiáltás tört elő belőle.

Dom – Egy kiáltás? Milyen fajta kiáltás?

Pat – Ah, ah, ah!

Dom – Ah, ah, ah?

Pat – Ah, ah, ah!

Hirtelen hisztérikus nevetésben tör ki.

Dom – Halkabban, kérem... És aztán?

Pat – Nem úgy tűnt, mintha szenvedett volna. A férfi ránézett, és ugyanazok a tünetek jelentkeztek nála is.

Dom – Szóval tényleg fertőző. És utána?

Pat – Rendőrök érkeztek, és mindkettejüket elvitték.

Dom – Értem...

Pat – Persze hogy érti. Maga is ott volt, akárcsak én.

Dom – Nem emlékszem...

Pat – Nem vagyok kém. Megbízhat bennem.

Kis szünet. Dom a színpad hátsó részébe vezeti őt, távol a közönségtől.

Dom – Ezt úgy hívják, nevetés.

Pat – Tessék?

Dom – Ezt a fertőző betegséget, amelynek a tüneteit most leírta. Nevetésnek hívják.

Pat – Nevetés? Mi az?

Dom – Egy betegség, amelyet az egészségügyi hatóságok sikeresen felszámoltak. Illetve majdnem sikeresen, ahogy látja.

Pat – De mi volt ez a betegség?

Dom – Egy nagyon régi rendellenesség. Olyan régi, mint maga az emberiség. A tünetei viszonylag enyhék voltak, de kaotikus, deviáns viselkedéshez vezettek. Ahogy mondják...

Pat – De most elmeséltem ugyanazt a történetet, és maga nem nevetett.

Dom – Másodjára már nem olyan vicces. És aztán... elvesztettük a nevetés szokását. Már nem tudjuk, mi az, ami vicces.

Pat – Vicces?

Dom – Vicces. Vagy komikus. Ami nevetést vált ki. Már nem tudunk nevetni.

Pat – És maga? Előfordul, hogy... nevet?

Dom – Titokban, úgy érte? Mert másképp... Láttam, mi történik azokkal, akiket rajtakapnak nevetés közben.

Pat – És?

Közelebb lép hozzá, és halkán beszélni kezd.

Dom – Egy csoport tagja vagyok.

Pat – Egy terrorista csoporté?

Dom – Igen, ha úgy tetszik. Titkos gyűléseket tartunk. Vicceket mesélünk, és nevetünk. Vagyis próbálkozunk...

Pat – Bolondos történeteket?

Dom – Bolondnak kell lenni ahhoz, hogy gúnyt űzzünk a hatóságokból? Vagy akár a Legfelsőbb Vezérből...

Pat – De a hatóságok kritizálása tilos, nem? És a Legfelsőbb Vezér tiszteletének hiánya istenkáromlás.

Dom – Régen az istenkáromlás még megengedett volt.

Pat – Honnan tudja mindezt?

Dom – Könyveket találtunk.

Pat – Könyveket?

Dom – És újságokat is.

Pat – Az meg mi?

Dom – Olyasmi, mint a tabletek, de a betűket fekete tintával nyomtatják papírra.

Pat – Mint a csomagolásokon?

Dom – És mivel nem egy hálózaton keresztül terjesztik, lehetetlen ellenőrizni.

Pat – És természetesen tilos.

Dom – Volt idő, amikor nem volt az... Az egy másik korszak volt.

Pat – Nem emlékszem rá.

Dom – Egy korszak, amit mindenki elfelejtett. A hatóságok mindent megtettek ezért. Többek között elégették az összes könyvet.

Pat – A nevetés...

Dom – Állítólag ez volt az ember sajátja. Ez különböztette meg a társas állatoktól, mint például a méhektől, a hangyáktól vagy a természetektől...

Pat – Azért az intelligencia még megmaradt nekünk.

Dom – De vajon meddig még... A tanárokból oktatók lettek. A politikusokból reformátorok. Az informatikusokból rendszerezők, és lassan már-már gépek...

Max visszatér. Félbehagyják a beszélgetést, és közömbös arckifejezést öltenek.

Pat – Jól belakott?

Dom – Ízlett?

Max – Kitűnő volt.

Pat – Mi volt ma?

Max – Pizza.

Dom – Megint?

Pat – Meddig tartanak még itt minket bezárva, hogy pizzát együnk?

Max – Én szeretem a pizzát.

Dom – És ha megszöknénk?

Max – Megszökni? De hisz az tilos, nem?

Dom – Persze... Csak vicceltem.

Max – Nyilvánvaló, hogy tilos. Ráadásul kockáztatnánk, hogy megfertőzzük a többieket odakint.

Dom – Például a közönséget. Bár most nem úgy tűnik, mintha nagyon nevetnének, de...

Max – És amúgy is, úgyis gyorsan megtalálnának minket.

Dom – Na jó... Akkor mit csináljunk?

Pat – Van még pizza?

Max – Tele van a mélyhűtő. Csak be kell tenni a mikróba.

Dom – Megyek magával.

Dom és Pat kimennek. Kim visszatér.

Kim – Na? Sikerült valami információt kiszednie belőlük?

Max – Semmit... Kezdem azt hinni, hogy nem vagyok túl jó informátor...

Kim – Igen, én is... Na mindegy. De van véleménye?

Max – Véleményem?

Kim – Mit gondol?

Max – Semmit. Mindig azt mondta nekem, hogy túl sokat gondolkodom, Főnök. És hogy ez veszélyes lehet...

Kim – Amúgy is, már van egy aktánk róluk.

Max – És rólam is van aktájuk?

Kim – Természetesen! Hiszen maga írta, miután feljelentette saját magát a rendőrségen, hogy megkapja a jutalmat. Nem emlékszik?

Max – De, de... Ezért kaptam tíz év internálást, hogy a helyes útra térítve legyek, ahogy ön mondja.

Kim – Ha mindenki olyan lenne, mint maga, sokkal kevesebb gondunk lenne, higgye el.

Max – Maga biztos benne, hogy ezek az emberek veszélyesek, Főnök?

Kim – Még mindig kételkedik ebben?

Max – Nem, természetesen nem...

Kim – Mivel képtelen bármilyen információt kiszedni belőlük, készítsen egy új jelentést saját magáról. Írja le az összes deviáns gondolatát. Holnap reggel az asztalomnál akarom látni.

Max – Értettem, Főnök.

Max körbenéz, majd a közönség felé pillant.

Kim – Mire gondol már megint?

Max – Semmire, biztosíthatom.

Kim – Látom, hogy valamire gondol! Szóval?

Max – Azon tűnődtem... Mi ez a hely?

Kim – Egy elhagyatott színház.

Max – Színház?

Kim – Egy hely, ahol régen emberek összegyűltek, hogy együtt nevéssenek.

Max – Hogy nevéssenek?

Kim – Akkoriban ez még legális volt. Az emberek bármin nevéthettek. Még a hatóságokon is.

Max – Még a Legfelsőbb Vezéren is?

Kim – Még saját magukon is.

Max – Szerencsére ez az időszak végérvényesen véget ért.

Kim – Igen... Ne mondja, hogy megint valamire gondol...

Max – Inkább elkészítem a jelentésemet.

Max kimegy. Kim a közönséghez fordul.

Kim – És önök hogy vannak? Nincsenek aggasztó tünetek? Nem tört ki senkinél váratlan nevetés? Rendben van. Ha tartják magukat a szabályokhoz, hamarosan kiengedjük önöket...

Kim kimegy. Dom és Pat visszatérnek.

Dom – Maga szerint ő az?

Pat – Ki?

Dom – Sam! Szerintem kém.

Pat – Szóval már nem gondolja, hogy én lehetnék az.

Dom – Nem.

Kis szünet.

Pat – Erre a párra nagyon is jól emlékszik.

Dom – Milyen párra?

Pat – A férfit, aki egy történetet mesélt a nőnek, és mindketten nevettek.

Dom – És miért gondolja, hogy emlékszem rájuk?

Pat – Mert ez a pár mi voltunk.

Dom – Lehet... *(Kis szünet)* Maga korábban még sosem nevetett?

Pat – Nem. Nem tudtam, mi történik velem. Mintha... nem tudtam volna irányítani magam... Kicsit szégyelltem magam.

Dom – Értem. Mindig ilyen az első alkalom.

Pat – És maga? Nevetett már más nővel is, korábban?

Dom – Igen. Más nővel is. Más férfiakkal is. Néha többen együtt.

Pat – Többen együtt...

Dom – És magának tetszett?

Pat – Én... Nem is tudom...

Dom – Tetszett.

Pat – Igen...

Dom – Meglátja, utána nem tud többé leállni.

Pat – Ettől félek. És ezért zártak be minket ide, nem igaz?

Dom – Igen... Azok a másik kettő, akik velünk szemben ültek, biztosan rendőrök voltak.

Pat – Ők hozták ide minket. Maszkot viseltek, de felismertem a hangjukat.

Dom – Szóval tudta.

Pat – Igen. De miért aggasztja őket ennyire, ha két ember nevet?

Dom – A nevetés pusztító hatású, ezt tudják.

Pat – Pusztító? Úgy érti, veszélyes az egészségre?

Dom – Az egészségre nem. Sőt, inkább jót tesz. Számukra veszélyes a nevetés.

Pat – És miért?

Dom – Ha az ember elkezd mindenben nevetni, sokkal kevésbé naiv lesz, és így kevésbé engedelmes. A nevetés felforgató...

Pat – És mit fognak velünk tenni?

Dom – Nem tudom. Félnék tőlünk.

Pat – Félnék?

Dom – Attól tartanak, hogy a nevetés fertőző lehet. És hogy ez a járvány elsöpri az egész rendszert. És őket is vele együtt...

Pat – Maga szerint képesek lennének megölni minket?

Dom – Valószínűleg már gondoltak rá. De nem ölhetnek meg mindenkit...

Pat – Akkor mit tegyünk?

Dom – Meséljek egy másikat?

Pat – Egy másik viccet?

Dom – Ha már meg kell halni, legalább haljunk meg a nevetéstől...

Pat – Előre szólok, férjnél vagyok.

Dom – Nyugodjon meg, a nevetés nem igazán számít megcsalásnak.

Pat – Hallgatom...

Dom – Szóval, ez egy olyan történet, hogy...

Pat – Ne maradjunk itt, szerintem figyelnek minket...

Dom – Igaza van... Menjünk inkább az én szobámba...

Kimennek. Kim és Max visszatérnek.

Max – Tessék, főnök, itt a jelentésem.

Kim – Nem túl vaskos... Biztos, hogy semmit nem felejtett ki?

Max – Teljesen biztos, főnök.

Kim – Hová tűntek? Ugye nem szöktek meg...

Max – Biztosan a szobájukban vannak.

Hangos nevetés hallatszik Dom és Pat felől.

Kim – Most már legalább biztosak lehetünk.

Max – Igen... Valóban elkapták a vírust.

Hallgatják őket újra nevetni, kicsit zavartan és kicsit nyugtalanul.

Kim – Maga már nevetett valaha?

Max – Nem, és maga?

Kim – Elég fájdalmasnak tűnik, nem?

Max – Nem tudom, mondtam, hogy sosem nevettem. Próbál megint csőbe húzni?

Újabb nevetés hallatszik a háttérből.

Kim – Most már nincs más választásunk. Jelentenünk kell a Hatóságnak...

Sötét.

3. Felvonás

Kim áll, még mindig Mao-stílusú öltözékben. Dom, Pat és Max ülnek. Dom és Pat továbbra is a kék, rózsaszín vagy zöld betegköpenyeket viselik, de Max immár fehér köpenyt hord, mint egy ápoló.

Kim – Kedves barátaim, először is köszönöm, hogy elfogadták a meghívásunkat.

Pat – Mintha lenne választásunk...

Dom – Foglyok vagyunk!

Kim megköszörüli a torkát, és úgy folytatja, mintha mi sem történt volna.

Kim – Szóval azért gyűjtöttem itt össze önöket, hogy csoportterápiát tartsunk.

Pat – Úgy érti, kihallgatást...

Kim – Tudjuk, hogy kettőjük közül valaki nevetőrohamot kapott, mióta itt vannak. Ez azt bizonyítja, hogy az egyikük már a karantén előtt megfertőződött, a másik pedig tőle kapta el a vírust.

Dom – Ha ezt tudják, akkor miért ez a színlelt nyomozás?

Kim – A bűnösöktől azt várjuk, hogy maguk jelentsék fel magukat. Ez része a terápiának...

Max – Mi, nevetni? De hát azt sem tudjuk, mit jelent ez a szó. Nem igaz, barátaim?

Pat – Hagyja, ne erőlködjön... Már értjük, hogy maga egy kém.

Max – De biztosíthatom önöket, hogy...

Dom – Egyébként egy nagyon rossz kém.

Max – Jó, rendben, talán egy beépített ember vagyok, de nem kém. A kémek azok, akik a rossz oldalon vannak. Mi a jó oldalon vagyunk, nem igaz, Főnök?

Kim – Az úr nem kém. Ő informátor.

Dom – És maga? Maga pontosan micsoda?

Kim – Én vagyok az önök reformátora.

Dom – Reformátor?

Kim – Azért vagyok itt, hogy újraformáljam önöket.

Dom – Ez nem a szó eredeti jelentése.

Kim – Nézzen utána a szótárban, és meglátja!

Dom – Maga írta át teljesen azt a szótárt. De én találtam egy régi enciklopédiát, és ismerem ezeknek a szavaknak az eredeti jelentését.

Kim – A szavak jelentésének meghatározása mostantól a Hatóság feladata, kizárólag a Nemzet javát figyelembe véve.

Dom – Még a Bibliát is átírták! Istent a Legfelsőbb Vezérrel helyettesítették! És minden könyvet elégettek, hogy ne maradjon semmi nyoma a múltnak!

Kim – Nyilván nem mindet, ha ön olvasott néhányat.

Dom – Ma már minden, amit olvasni lehet, egy képernyőn keresztül érhető el, egy olyan hálózaton, amit teljesen önök irányítanak.

Pat – Szóval újra akar minket formálni... Törölni a merevlemezt, és újrategyíteni az operációs rendszert, igaz?

Dom – Valószínűleg egy vírusirtót is feltelepíteni.

Kim – A nevetés nagyon addiktív. Ha valaki egyszer nevetett, mindig kísértést érez, hogy újra megtegye.

Pat – Akkor maga szerint a nevetés egyfajta drog?

Dom – Legalábbis egy könnyű drog.

Kim – A nevetési függőség olyan, mint az alkoholizmus. Sosem lehet teljesen kigyógyulni belőle. Az ember megtanulhatja elfojtani a nevetést, de a kísértés mindig ott lesz.

Max – Alkoholista egyszer, alkoholista mindig.

Kim – Maga tudja, miről beszél. Elküldték önt tíz évre elvonóra, mert titokban alkoholt fogyasztott. És maga jelentette fel magát a rendőrségen.

Max – Most már nem iszom.

Dom – De az evést nem hagyta abba...

Max – Szóval ez a terápia egy kicsit olyan, mint az anonim alkoholisták gyűlése?

Kim – Pontosan... Egy anonim nevetők gyűlése.

Pat – Amelynek célja, hogy leleplezze azokat, akik titokban nevetnek.

Kim – Pontosan.

Dom – És ezt hogyan fogja elérni?

Kim – Elmesélek egy történetet. Egy viccet, állítólag. Majd meglátjuk, ki kezd el nevetni.

Pat – Értem. Ez egyfajta szűrővizsgálat.

Dom – Érdekes... Akármilyen történetet is mesél el nekünk, kétlem, hogy bárkit meg tudna nevetetni.

Kim – És miért?

Dom – Mert a nevetéshez beleegyezés kell, és jó társaság.

Pat – Szóval tulajdonképpen azt mondja, hogy aki először nevet, azt átnevelőtáborba küldik.

Dom – Vagy ami még rosszabb, kivégzik.

Kim – Hogy találta ki?

Pat – Már halálra nevettem magam...

Kim – Na jó, azért elmesélem a történetemet.

Max – Hallgatjuk, Főnök.

Kim – Egy bolond talál egy tükröt. Belenéz, meglátja az arcát, és felkiált: „Ez a hülye fickó ismerős nekem.” A másik megnézi a tükröt, és így szól: „Hát persze, ez a hülye én vagyok.”

Max – Ez teljesen idióta.

Kim – Pont ez benne a vicces, nem? Legalábbis azt hiszem.

Dom – Aztán attól függ, hogyan mesélik el.

Pat – És főleg, hogy ki meséli.

Kim – Tényleg így gondolja?

Pat – Ha tudjuk, hogy nevetésért kivégeznek, az nem segít.

Kim – Maga szerint?

Pat – Hát nem.

Kim – Értem, mire gondol... Akkor mondjuk azt, hogy aki először nevet, az kap egy pofont! Ki akar velem játszani?

A többiek csendben maradnak.

Max – Én játszánék magával, Főnök.

Kim – Rendben... Ha nevensz, veszítesz...

Mindegyikük fog egy pohár vizet, és a szájukban tartják a folyadékot. Ezután megfogják egymás állát, és komoly arccal, némán néznek egymás szemébe. A többiek értetlenül figyelik őket. Max lassan elmosolyodik, majd hangosan nevetni kezd, és kiköpi a vizet a másik arcába. A nevetés ragadós, és a többiek is kitörnek nevetésben.

Kim – Szóval most már mindenki megfertőződött...

Dom – Ő már közénk tartozik, úgy nevet, mint mi többiek...

Kim (*Maxhoz fordul*) – Rendben, maga most tényleg karanténban van.

Max próbálja komolyra venni a dolgot.

Max – Értettem, Főnök.

De Max nem tudja abbahagyni a nevetést.

Kim – Maga szerint ez vicces?

Max – Dehogysis! Vagyis... de igen, de...

Dom – Látja? Maga is lehet vicces, ha akar. Vagy inkább, ha nem akar...

Mindenki tovább nevet, kicsit hisztérikusan. Kim láthatóan kényelmetlenül érzi magát, szinte meg is rémül a nevetéstől.

Kim – Parancsolom, hogy hagyják abba a nevetést!

A többieket azonban elragadja a nevetés, és nem tudják abbahagyni. Kim befogja a fülét, és sietve kimegy. Dom, Pat és Max lassan elcsendesednek.

Dom – Szóval, milyen érzés?

Max – Nevetni? Nem is tudom... Azt hittem, fájdalmas lesz. De valójában egészen kellemes.

Pat – Nagyon kellemes...

Max – Mindenesetre megkönnyebbülést hoz.

Dom – És gondolj bele, régen még nyilvánosan is szabad volt nevetni...

Pat – Hogy jutottunk idáig?

Dom – Ez nagyon régen kezdődött, de fokozatosan történt. Először csak bizonyos dolgokon nem volt szabad nevetni. Először a valláson...

Max – És persze a hatóságokon.

Dom – Aztán a Legfelsőbb Vezérből új Istent csináltak, és minden kritika istenkáromlás lett.

Max – Az alkoholt is betiltották, mert ha részeg az ember, sokkal könnyebben nevet.

Dom – A Hatóság összeállított egy listát azokról a témákról, amin még szabad volt nevetni. Az évek során a lista egyre rövidebb lett.

Max – Végül arra jutottak, hogy a legegyszerűbb az, ha teljesen megtiltják a nevetést.

Dom – És így történt, hogy először nem volt szabad mindenben nevetni, majd végül semmin sem lehetett nevetni...

Max – Végül még saját magunkon sem volt szabad nevetnünk.

Dom – Még a szegények sem nevehettek a saját nyomorukon.

Pat – De hogyan érték el, hogy betartsák ezt a tilalmat?

Dom – A hatóságok a nevetést mentális betegségként kezelték. Azokat, akiket nevetésen kaptak, azonnal bezárták egy intézetbe.

Max – És természetesen mindent eltávolítottak, ami nevetésre készíthetett.

Dom – Betiltották az újságokat, bezárták a színházakat, általános öncenzúrát vezettek be...

Max – A bohócokat, humoristákat és színészeket veszélyes terroristáknak nyilvánították.

Dom – A nevetést olyan fertőzésnek tekintették, mint régen a leprát. Embereket falaztak be élve az otthonaikban, mert hallották őket nevetni.

Max – Az egész lakosságot rákényszerítették, hogy maszkot hordjon.

Dom – Azzal az ürüggyel, hogy megvédi őket egy vírustól. Valójában azért, hogy senki se láthasson még egy mosolyt sem mások arcán. Ezek a maszkok szájkosárrá váltak.

Max – Mint néhány régi vallásban.

Dom – Mielőtt a Hatóság az egyetlen és kizárólagos vallássá vált volna.

Max – Lassanként senkit sem lehetett hallani nevetni.

Dom – A nevetés betiltásával természetesen a kritika és a tiltakozás is tilos lett.

Max – Nincsenek többé társadalmi konfliktusok, politikai viták, így választások sem.

Dom – Ahogy az már számos világi vagy vallási diktatúrában is történt.

Max – A Hatóság azt hitte, hogy ezt a „bajt” végleg felszámolták. De nemrég néhány szórványos eset újra felbukkant. Önök ezek közé tartoznak.

Pat – Mit fognak velünk tenni? Megölnék minket?

Max – Mielőtt végeznének önökkel, mivel menthetetlen, javíthatatlan nevetőknek tartják önöket, kísérleteket akarnak végezni magukon.

Pat – Kísérleteket?

Max – Meg akarták figyelni, hogyan reagál a közönség a jelenlétükre, tanulmányozni akarták, hogyan terjed a „bajt”, és milyen pusztítást végezhet a nevetés egy „egészséges” lakosság körében.

Pat a közönségre néz.

Pat – Szóval az lett volna a dolgunk, hogy megnevetessük őket?

Dom – Csak néhány rossz viccet ismerünk...

Pat – Újra meg kell tanulnunk nevetni és megnevetetni.

Kis szünet.

Max – De mi lesz, ha a Legfelsőbb Vezér elhagy minket?

Dom – Az nem a világvége lesz. Inkább egy újakezdés. A formátorok újra tanárok lesznek. És a reformátorok politikusok...

Max – És az olyan informátorok, mint én? Nem értek semmihez! Mi lesz velem?

Dom – Ha semmihez sem ért, még mindig színész lehet belőle.

Sötét.

4. Felvonás

Pat idegesen járkal fel-alá. A közönséghez fordul.

Pat – Ne aggódjanak, hamarosan önöket is szabadon engedjük. Legalábbis remélem...

Dom megérkezik.

Dom – Nos, van valami új hír?

Pat – Még mindig semmi. Mintha hallottam volna némi mozgolódást odakint. De a hang nagyon tompa.

Dom – A színházak mindig jól hangszigeteltek.

Pat – Hová tűnt a kém?

Dom – Épp befejezi a pizzákat...

Pat – Még mindig be vagyunk zárva ide, elvágva a külvilágtól. Napok óta semmi hírünk nincs kintről.

Dom – Ha elfogy a mélyhűtőből az étel, éhen fogunk halni. Mi, akik azt hittük, nevetésbe fogunk belehalni...

Pat – Maga szerint élve kijutunk innen?

Dom – Nem voltunk-e már halottak a karantén előtt is...?

Pat – Igaza van. Az egyetlen valódi betegség, amiben régóta szenvedünk, az a „szomorúság-kór”.

Dom – A nevetés pedig inkább ennek lenne az ellenszere.

Max visszatér.

Max – Furcsa zajokat hallok kintről... Maga nem?

Dom – Nem...

Mindhárman hegyezik a fülüket.

Pat – Most már igen... Nagyon távolról jön.

Dom – Mintha... robbanások lennének, nem?

Max – Robbanások? Nevetés-robbanások, inkább.

Kim megérkezik, ruhája rendetlen, arca gyűrött. Egy "nevetni tilos" táblát hoz magával: egy piros körrel keretezett táblán egy nevető hangulatjel látható, amit piros átlós vonal húz át.

Max – Főnök, magával meg mi történt? Nem tűnik túl jól.

Kim – A helyzet megváltozott...

Max – És úgy tűnik, nem jó irányba.

Kim – Attól függ, kinek.

Max – A járvány terjed?

Kim – Sajnos világjárvánnyá vált. Egy teljesen irányíthatatlan nevetőgörcs. Egy általános nevetésjárvány. Jelentések szerint mindenütt nevetések törnek ki a városban.

Max – Ennyire súlyos?

Kim – Az utcák sarkaiban mindenhol nevetés hallatszik. A rendőrség teljesen tehetetlen. Sőt, sok rendőr már belehalt a nevetésbe... Úgy nevetnek, hogy kiszakad az állkapcsuk. Nevetnek, hogy eltörik az oldaluk. Görnyednek a nevetéstől. Fetrengenek a földön. Úgy nevetnek, mint az örültek! Mint a púposok! Gurulnak a nevetéstől! Könnyük folyik a nevetéstől!

Max – Szóval az ember sírhat is a nevetéstől?

Kim – Ismeri azt a mondást, hogy „Minél több az örült, annál több a nevetés”?

Max – Nem.

Kim – Akkor most mondom: az egész világ megőrült!

Dom – Akkor a forradalom elkezdődött...

Kim – Az egész rendszerünk összeomlott. A hatóságok lemondtak, és a Legfelsőbb Vezér elhagyta az országot.

Max – A Legfelsőbb Vezér? És hová ment?

Kim – Politikai menedékjogot kért a Vatikánban. Ott legalább nem kell attól félnie, hogy belehal a nevetésbe.

Pat – És velünk mi lesz?

Kim – Már semmi értelme, hogy karanténban tartsuk magukat. Szabadok.

Dom – Végre... Alig várom, hogy lássam. Emberek nevetnek a köztereken, a tömegközlekedésen, és talán holnap már a mozikban, a színházakban is.

Kim – Nekem ez egyáltalán nem vicces.

Pat – Na, jöjjön, nevessen velünk egy jót!

Dom – Ismeri ezt a történetet? Az örültről, aki meg akarta tiltani az egész világnak, hogy nevessen...

Max – És végül ő maga fulladt meg a nevetéstől.

A többiek hangos nevetésben törnek ki. Kimet elkapja egy ideges nevetőgörcs, ami hamarosan rángásokká alakul, és összeesik. Pat odahajol hozzá.

Pat – Meghalt! Szóval tényleg meg lehet halni a nevetéstől?

Max – Ez egy jelenség, amit nemrég figyeltek meg. A Hatóság vezetői villámcsapásszerűen meghalnak, ha egy nevetéshullám éri őket.

Dom – Ezért akarták mindenáron megfékezni a járványt.

Pat (*Maxhoz*) – De maga nem halt meg.

Max – Valószínűleg azért, mert már nem hittem benne...

Dom – Maga már valamiféle oltást kapott, ha úgy tetszik. Akárcsak mi!

Pat – Szóval szabadok vagyunk?

Dom – Szabadok, hogy újra mindenben nevéssünk!

Pat – És mi azt hittük, hogy madárinfluenzáról vagy a Tsingtaovírusról van szó.

Max – Mit fogunk most csinálni?

Dom – Megtanulunk újra nevetni. Megtanulunk újra élni.

Pat – Ez egy kicsit ijesztő...

Dom – Ez normális. Az elején a felszabadított rabszolgák sem tudják, mit kezdjenek a szabadságukkal.

Max – Akkor talán újra elkezdhetnék inni?

Pat – Persze! De lehet, hogy már nem is lesz rá szüksége.

Max – Ez csodálatos! Bár igaz, hogy ettől kicsit megszédülök.

Dom – Igen... Mi egy halott bűvész galambjai vagyunk.

Max – Mit jelent ez?

Dom – Egy varázslat szült minket. De a bűvész, aki a semmiből elővarázsolta minket, már nincs többé. Nem tudjuk, hogy milyen illúzió teremtett minket, és azt sem, mit kezdjünk a szárnyainkkal...

Pat – Ez gyönyörű, amit mond.

Dom – Ez költészet.

Pat – Költészet?

Dom – Egy másik dolog, amit betiltottak.

Pat – Van még ilyen?

Dom – Rengeteg! Például az orgazmus. Maga sem tudja, mi az?

Pat – Mondtam már, hogy férjnél vagyok...

Dom – Majd megmutatom később, privátban... Meglátja, az orgazmus olyan a szerelemben, mint a nevetés az intelligenciában, vagy mint a tüsszentés a náthában. Nem gyógyít, de abban a pillanatban megkönnyebbülést hoz.

Kim magához tér.

Pat – Nézze, úgy tűnik, mégsem halt meg teljesen.

Max – Valószínűleg ő sem nagyon hitt már benne.

Kim – Mi történt velem?

Pat – Egy nevetőroham áldozata lett. Ne aggódjon, most már minden rendben lesz.

Max – És a közönség? Teljesen elfeledkeztünk róluk.

Dom – Most, hogy újra szabadon megnevettethetjük őket...

Max – Szabad, Főnök?

Kim – Egy színházban vagyunk, elvégre.

Dom – Akkor új vicceket kell kitalálnunk.

Kim – Igen, mert ezt a bolondos történetet a tükörről még mindig nem értem...

Dom – Valójában ez egy szimbolikus történet.

Kim – Szimbolikus? Az meg micsoda?

Dom – A humor egy tükör. Egy olyan tükör, amit a színészek a közönség elé tartanak, hogy az felismerhesse a saját hibáit, és nevetessen rajtuk.

Pat – És mindannyian felismerhetjük magunkat ebben a tükörben.

Dom – Mindannyian. Kivéve a bolondokat, akik inkább összetörik a tükröt, hogy ne lássák azt a torz arcot, amit visszatükröz.

Max – Akkor nevéssünk!

Dom – Ez a mi szabadságunk, és hogy idézzek egy múlt századi humoristát: „A szabadság csak akkor kopik el, ha nem használjuk.”

Pat – Nevéssünk együtt, de nevéssünk mindenen...

Max – Mert ha ma már nem lehet mindenen nevetni, holnap már semmin sem lehet.

Max felkapja a "nevetni tilos" táblát, és ráhúzza Kim fejére. Mindannyian hangos nevetésben törnek ki, amit akár előre rögzített nevetéssel is felerősíthetünk.

Sötét.

Vége